

[Ministeren for skatter og afgifter]

get for at afgrænse dommens rækkevidde. For højesteret er jo ikke lovgiver. Højesteret skulle tage stilling til den konkrete situation, der var i sagen, og det vil sige, at de tvivls-spørgsmål, vi har efter landsrettens dom, ville vi også have efter højesterets dom. Og hvis højesteret var kommet til det modsatte resultat, ville jeg også have fremsat et lovforslag i folketinget ud fra den opfattelse, at det er folketinget, der er lovgiver.

Jeg må tilstå, at efter de indlæg, der er kommet navnlig fra hr. Lykketofts side og fra hr. Wilhjelm's side, begynder jeg for alvor at forstå, hvorfor vi har denne forespørgselsdebat. Det skyldes nemlig simpelt hen en klar misforståelse af, hvad der er folketingets rolle, og hvad der er domstolens rolle. Det er folketingets flertal, der bestemmer, hvad der skal være gældende ret, og det eneste, en minister i en mindretalsregering kan gøre, er at fremsætte sit lovforslag og så søge det gennemført med det flertal, der er villig til at støtte det.

Yderligere har man stillet mig det spørgsmål, hvor mange bevillinger vi egentlig har søgt, og man har antydnet, at vi ikke har virkelig travlt. Man har sagt lidt demagogisk, at man ikke forstår, hvorfor regeringen ikke samler ½ mia kr. op.

Ja men der er jo ikke en ½ mia kr. at samle op. Der er tale om et projekt, der skal bygges op i løbet af 4-5 år, og lad mig sige igen: jeg synes, det er et godt projekt, og jeg synes, at det skal komme i gang. Men det er jo ikke sådan, at fra det øjeblik man udbetaler det første års udgifter, 100 mill. kr., har man lige pludselig en indtægt på 600 mill. kr. Det er end ikke sikkert, hvis man efter det andet års udgifter har brugt 200 mill. kr., at man så også lige pludselig har nye 600 mill. kr. eller bare de første 600 mill. kr. Det er ting, der skal ske successivt, og i betragtning af, hvor lang tid der er gået, fra dengang den socialdemokratiske regering første gang fik projektet forelagt, indtil den socialdemokratiske skatteminister besluttede sig til at begynde den 4-5 års periode, må man vistnok sige, at den nuværende regering har været fantastisk hurtig med hensyn til at beslutte sig til, at dette projekt skal gennemføres. Men vi må naturligvis have en rimelig tid til at overveje, om der måske kan findes en bedre måde at gøre det på, en måde, der er mindre omkostningskrævende, mindre ressourcekrævende i

den situation, vi er i, for det er for så vidt rigtigt, som hr. Lykketoft sagde: der er ingen regering, der bryder sig om at påligne sig selv omkostninger uden sikkerhed eller visshed for, på hvilket tidspunkt man får øgede indtægter, og hvor store indtægter man får.

Men at arbejdet bliver sat i gang successivt, har jeg gjort rede for allerede, og jeg mener også, jeg dermed har besvaret hr. Stubkjær Pedersens spørgsmål. Der gøres alt for at fremskynde arbejdet i sagen.

Med hensyn til dagsordenen vil jeg have lidt tid til at tænke over den. Umiddelbart har jeg spurgt mig selv, hvad der ville være sket, hvis et folketingsflertal havde den modsatte opfattelse af den, der stod i dagsordenen, altså den opfattelse, at Jauerdommen gav generel basis for skattefradrag. Ville skatteministeren så være bundet til at fortolke dommen i fuldstændig modstrid med almindelige fortolkningsprincipper?

Det, jeg spørger om, er egentlig, hr. Bernhard Baunsgård: kan folketingets flertal bestemme, hvad der er gældende ret, ved at pålægge en minister at læse en dom på en ganske bestemt måde?

Jeg er ikke ganske klar over, hvordan det forholder sig til grundlovens almindelige magtfordelingsprincip, men jeg synes i hvert fald, det er et problem. Derfor synes jeg nok, det kræver nogen betænkningstid, før man kan tage stilling til det dagsordensforslag, der er fremsat. Hvis det skal være praksis, at folketinget skal fortolke dommene, så vil jeg sige, at man kan blive udsat for de mest uhyggelige ting.

Hvad nu hvis folketingets flertal, som en minister skal rette sig efter, får en dagsorden, hvorefter man fortolker dommen objektivt forkert, men sådan, som det er politisk oportunt? Skal ministeren rette sig efter det og risikere en rigsretssag, fordi han handler i strid med gældende ret, eller skal han lade være med at rette sig efter folketingets flertal?

Jeg synes, at i denne lille uskyldige formulering, hvis substans jeg egentlig ikke har nogen indvendinger imod, nærmer man sig noget, som er fantastisk farligt, og som man skal være meget, meget opmærksom på, før man giver sig i lag med det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):